

פרשת תולדות

השומר פיו זוכה לשכר גדול ולישועות גדולות

אמרו רז"ל במסכת (ערכין טו.) למה נסמכו קרבנות לבגדי כהונה לומר לך מה קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין חשן מכפר על דינה, אפוד מכפר על עבודה זרה, מעיל מכפר על לשון הרע, כתונת מכפר על שפיכות דמים, מצנפת מכפר על גסות הרוח, אבנט מכפר על הרחורר הלב, ציץ מכפר על עזות מצח, מכנסים מכפר על גילוי עריות.

כתב החפץ חיים בשמירת הלשון (פרק ט"ו-פרשת תצוה)
וזה לשונו [בתוספת קלה] בְּמִסְכַּת עֲרֵכִין מוּבָא (דף טו.), דְּהַמְעִיל הָהָא מִכְפָּר עַל עוֹן לְשׁוֹן הָרַע. אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: יְבוֹא דָבָר שֶׁקוֹל וַיִּכְפַּר עַל מַעֲשֵׂה הַקּוֹל. וְדוֹקָא אִם לֹא גַרַם [הלשון] נזק, אָבָל אִם גַּרַם נזק, כְּגוֹן שֶׁנִּתְקַטְטוּ עַל יְדוֹ [כדומה באים נְעִימָה עַל עוֹן שֶׁם בְּמִקְרָא. וְנִבְאָר בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כֹּל תְּבַהּ וְתִבְהַּ עַל הַמְעִיל תַּכְלַת לַמָּה רומות

וְעֵשִׂית אֵת מַעֲלֵי הָאִפּוּד כְּלִיל תְּכֵלֶת. וְנִרְאָה שֶׁלְכָף בָּא תְּכֵלֶת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרִים לְבִרְכָה עַל צִיצִית (מנחות פי"ט.), שֶׁנֶּשְׁטוּיָנוּ בְּחוּט תְּכֵלֶת, שֶׁהַתְּכֵלֶת דּוֹמָה לָסֵם וְסֵם דּוֹמָה לְרִקְיעַ, וְרִקְיעַ דּוֹמָה לְכֶסֶף הַקְּבוּד. וְהֵינּוּ שֶׁעַל יָדָם יִזְכַּר שֶׁיְבוֹא לְדִין לִפְנֵי כֶּסֶף הַקְּבוּד, עַל הַחֲטָא הַחֲמוּר שֶׁל לְשׁוֹן הָרַע, כִּי אֵינֶנּוּ בְּתֵנָא דְבֵי אֱלֹהֵינוּ, שֶׁהַלְשׁוֹן הָרַע שֶׁהוּא מְסַפֵּר, הוּא עוֹלָה עַד כְּנֶגֶד כֶּסֶף הַקְּבוּד, וְעַל יְדֵי שֶׁהוּא רוֹאֵה אֶת הַכֶּהֱן גָּדוֹל לְבוּשׁ תְּכֵלֶת, יִזְכַּר וְיִתְבַּוְּנֶה עַד הֵיכָן מַגִּיעַ לְשׁוֹן הָרַע וְיִשְׁמַר מִכֶּךָ הַמִּשְׁךְ הַפְּסוּק **"וְהָיָה פִּי רֹאשׁוֹ בְּתוֹכוֹ"** כְּמוֹ מַה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרִים לְבִרְכָה עַל הַפְּסוּק (איוב כ"ו ז'): **"תִּלְתֵּי אֲרָצֵי עַל בְּלִמְיָה"**, עַל מִי הַעוֹלָם קָיָם? עַל מִי שֶׁבּוֹלָם פִּיּוֹ בְּשִׁעַת מְרִיבָה, וְהֵינּוּ שֶׁיִּכְבֹּשׁ אֶת אֵת כָּל דְּבוּרוֹ, שֶׁלֹּא יֵצֵא לְחוּץ; וְזֶה כוּוֹנֵת הַפְּסוּק פִּי רֹאשׁוֹ בְּתוֹכוֹ הֵינּוּ שִׁישְׁאִיר אֶת דְּבָרֵי פִּיּוֹ בְּתוֹכוֹ וְלֹא יוֹצֵאִים לְחוּץ וְזֶה הוּא זֹכָה לְשֶׁכֶר עֲצוּם שֶׁעָלוּ עוֹמֵד הַעוֹלָם וְזֶה זָמַן לַעֲתָר רַצוֹן לְבַקֵּשׁ מַקְשׁוֹת

"שִׁפְרָה יִהְיֶה לִפְנֵי מַעֲשֵׂה אָרְגָּ" (שמות ט.) וְהֵינּוּ שֶׁיִּצְרָף אֶזְרָא בְּנִפְשׁוֹ, כְּאֵלֶּיךָ יֵשׁ עוֹד עַל פִּי מִבְּחוּץ מַעֲשֵׂה אֲוָרָה, שֶׁנֶּאֱמָרוּ הַשְּׁפָטִים ז' לז', כְּדֵי שֶׁלֹּא יוּכַל לְפַתֵּחַם; הֵינּוּ שִׁדְעַת אֶת הַשְּׂכָר הַעֲצוּם לְבוֹלָם אֶת פִּי כְּפִי שֶׁאִמַר הַגֵּר"א כֹּל הַחוּסֵם אֶת פִּי זֹכָה לְאוֹר הַגִּנוּז שֶׁאֵין כֹּל מַלְאָךְ וּבְרִיָּה יְכוּלִים לְשַׁעַר וְכֵן יוֹתֵר נִקַּל לוֹ לְחַסוּם פִּי

"כִּפִּי תִחְרָא יִהְיֶה לוֹ, לֹא יִקְרַע." וּפְרַשׁ רַש"י: לְמַדְנֵה שְׁהִיּוּ שְׁרִוּוֹנִים (סיומת המעיל תכלת) שֶׁלָּהֶם פִּיָּהֶם כְּפִיל, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִקְרַע. לְרַמּוֹז לָנוּ, שְׁמִי שֶׁבּוֹלָם אֶת פִּי, הוּא לְמַגֵּן בְּפָנָי הַמְרִיבֵי עִמּוֹ, שֶׁסוֹף דְּבַר הִהָיָה שִׁישְׁתֵּק הַמְרִיב, כִּינּוֹן שֶׁאֵין עוֹנֵה אוֹתוֹ דְּבַר. מַה שֶׁאֵין כֵּן אִם יֵעָנֶה לוֹ, תִּתְרַחַב הַמְרִיבָה, כְּמוֹ שֶׁאִמַרְתָּ הַגֵּמְרָא בְּסִנְהֵדְרִין אוֹמַרְתָּ שֶׁהַמְרִיבָה דּוֹמָה לְחוּר קֶטַן בְּכוֹתֵל הַשְּׂדֵה שֶׁאִם סוֹתְמוֹ מִיֵּד לְחוּר נִיצַל הַשְּׂדֵה מִשְׁטַף הַמַּיִם וְלֹא מִתְרַחַב שֶׁאִם לֹא יִסְתַּמְנוּ מִיֵּד סוֹפוֹ שֶׁל הַחוּר לְגִדּוֹל עַל יְדֵי הַמַּיִם שֶׁשׁוֹטְפִים אוֹתוֹ וְלִבְסוֹף גַּם תִּפּוּל הַחוּמָה הַמְגִינָה עַל הַשְּׂדֵה מֵהַמַּיִם כְּדֵי מְרִיבָה אִם עוֹצֵר אוֹתָהּ כִּשְׁהַחוּר קֶטַן הִיא נִעְצַרְתָּ אֲבָל אִם לֹא אִפְשַׁר אוֹתָהּ מִיֵּד הַחוּר גָּדוֹל עַד שֶׁכֵּל הַקִּיר הַמְגִן נוֹפֵל וְזֶה אִי אִפְשַׁר לְעֲצוּר וְלַעֲזוּר מִמְרִיבָה כֵּן הַבּוֹלָם פִּי בְּשַׁעַת מְרִיבָה הוּא בְּעֵצֶם גּוֹרֵם לְסִתְמַת הַחוּר שֶׁלֹּא יִתְרַבֵּה וְגַם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא לְמַגֵּן וּמְחַסֵּה עֲבוּר זֶה,

כִּינּוֹן שֶׁהַעוֹלָם קָיָם בְּשִׁבְלֵוֹ, וְכִינּוֹן לְעִיל. **"וְעֵשִׂית עַל שׁוֹלֵי רְמוֹנֵי תְּכֵלֶת וְגו' וּפְעַמְנֵי זָהָב בְּתוֹכָם סָבִיב: פְּעַמֹּן זָהָב וְרִמּוֹן וְגו' עַל שׁוֹלֵי הַמְעִיל סָבִיב"** (שמות כ"ח ל"ג ל"ד). וְהִרְמֵזוּ כְּדָבָר זֶה נִרְאָה עַל פִּי מַה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרִים לְבִרְכָה (חילון פי"ט.): מַה אֲמַנּוֹתוֹ שֶׁל אָדָם בְּעוֹלָם הָהָא? יָשִׁים עֲצָמוֹ כְּאֵלֶם (דהיינו שִׁדְרָה כְּמַה שֶׁפָּחוּת) הָאִם גַּם לְדְבָרֵי תוֹרָה יִשְׁתַּק? תְּלַמּוּד לומרת(ההילים נ"ח): **"יִצְדַק תְּדַבְּרוּן"**. שְׂדֵרֵי צַדִּק - תוֹרָה - תוֹרָה כֵּן תְּדַבְּרוּן לִכֵּן הַפְּעַמּוֹן לְרַמּוֹז שֶׁצַּדִּיק לִשְׁתַּק דְּבָרֵי לְשׁוֹן הָרַע אֲבָל בְּדְבָרֵי תוֹרָה צַרִּיק לְדַבֵּר וּלְלַמּוּד בְּקוֹל וְלֹא בְּלִחְשָׁה נִמְצָא לְפִי זֶה, שֶׁכָּכֵל עַתְּ שֵׁשׁ לוֹ לְאָדָם פְּנָאִי, לֹא יֵשֵׁב בְּטֵל, אֲלָא לְלַמַּד תוֹרָה, הַיּוֹם יֵשׁ דִּיִּסְקִים, נִגּוֹן וְיִשְׁמַע תוֹךְ כְּדֵי עֲבוּדָה וּבְשִׁעָה שֶׁאֵינוֹ יְכוּל לְלַמַּד תוֹרָה מֵאִיזוֹ סִפָּה שֶׁהִיא, יִמַעַט מִדִּיבּוּרוֹ כְּמַה שִׁיכּוֹל וְלָזֶה הָיָה עַל שׁוֹלֵי הַמְעִיל סָבִיב פְּעַמֹּן זָהָב וְרִמּוֹן, פְּעַמֹּן זָהָב וְרִמּוֹן. פְּעַמֹּן זָהָב הוּא דְבַר בְּקוֹל, רִמּוֹן עַל לְמוֹד הַתּוֹרָה, כְּפִינְקָר לְעִיל. וְגַתְּוָךְ כְּדֵי, כְּשֶׁאֵינוֹ כּוֹל לְלַמַּד, יֵאָחַז בְּמִדַּת הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא לְקִמּוֹ שְׂמוּבָא (אבות א' ט"ו): אָמַר ר' שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל: כִּי יָמִי גְדַלְתִּי בֵּין חֲכָמִים, וְלֹא מִצְּאִיתִי לְגוֹף טוֹב מִשְׁתִּיקָה, וְלָזֶה רִמּוֹן הַרְמוֹן שֶׁאֵצֶל הַפְּעַמֹּן, הֵ? וְאִמַר לוֹ בְּזִכּוֹת הַשְּׁתִיקָה, שְׁמִימִי לֹא דִיבַר דְּבָרִים הֵינִי כְּרַמּוֹן, שֶׁאֵין נִשְׁמַע מִמֶּנּוּ וְשׁוֹם קוֹל. וְאִם מִתְּנַהֵג בְּאֵפֶן זֶה,

הַבְּטִיחָה לָנוּ הַתּוֹרָה (שמות כ"ח ל"ה): **"וְיִנְשָׁמַע קוֹלוֹ בְּבֹאֵו אֶל הַקְדוּשׁ"**, הֵינִי שֶׁתְּתַקַּבֵּל לְמַעְלָה קוֹל תְּפִלָּתוֹ וְתוֹרָתוֹ. מַה שֶׁאֵין כֵּן אִם אֵינוֹ שׁוֹמֵר אֶת כָּח דְּבוּרוֹ וּמַעְרַב בְּדְבוּרוֹ לְשׁוֹן הָרַע וְרִכִּילוֹת וְכְדוּמָה, אִזּוֹ מְטַמְּאִין הַדְּבוּרִים הַאֲסוּרִים אֶת דְּבָרֵי הַקְדוּשָׁה שֶׁלוֹ, וְלֹא יִתְקַבְּלוּ לְמַעְלָה, וְכֵן שֶׁתְּנוּב (שם): **"וּבְצִאָתוֹ לֹא יְמוּת"**, הֵינִי גַּם כֵּן, כְּשֶׁיִּשְׁנִיעַ זְמַן צִיצִיתוֹ מִן הַעוֹלָם. וְיִמְצָא שֶׁם גַּם כֵּן אֶת כָּל דְּבוּרוֹ שֶׁתְּדַבֵּר לְשֵׁם ה', וְכִדְאִיתָּהּ בְּזִהַר הַקְדוּשׁ, דְּאֶפְלוּ הִבְלָא חֲזָא, דְּאֶפְיק בְּרַשׁ מְפּוֹימָה, לֹא אֶתְאַבְּדִי (אפילו הבל אחד שמוציא אדם מפיו לשם שמים - לא נאבד). וְלֹא יְמוּת, הֵינִי, שֶׁיִּהְיֶה לוֹ עַל יְדֵי זֶה שֶׁם חֵיִים נְצַחִים, וְכִמּוֹ שֶׁתְּנוּב (ויקרא י"ח ה'): **"וְחִי בְּהֵם"**.

סיפור נורא, ואמיתי בעיני כמה שהלשון צריכה להיות נקיה מלשון הרע, מהגאון הגדול הרב שמחה הכהן קוק שליט"א הרב הראשי לרחובות יע"א, (לפני כ-עשרים וחמש שנה בערך), והוא שמע את המעשה מפי מעלת הרב ד"ר אברהם שיטנברג הי"ו מעיה"ק ירושלים ת"ו, ששמע מבעל המעשה בעצמו, והוא לך תוארו: מעשה באדם זקן אחד, שחלה ל"ע בדלקת ריאות קשה, והוא הובא לבית החולים "הדסה" בעיה"ק ירושלים ת"ו, להשגחה וטיפול, אולם הדלקת ריאות היה חוזרת פעם בצורה קלה, ופעם בצורה קשה יותר, בני המשפחה שאלו את הדי"ר הנזכר נר"ו, האם יש תרופה חזקה יותר, הדי"ר ענה להם כי אכן יש תרופה חזקה יותר, אולם יש חשש שאם היא לא תצליח היא יכולה לגרום חייו לנוק גדול יותר, בני המשפחה הי"ו החליטו לנסות את התרופה החזקה יותר, ויחד עם תפלה עמוקה לבורא עולם יתברך שמו לעד, רופא כל בשר, ואכן כשניתנה התרופה הנוכרת, היה נמרץ להם שחיו הזקן הנזכר, שבח חיים לכל חי, והוא הוכנס לטיפול נמרץ, ובחסידי השי"ת הוא פתח את עיניו אחר שלשה ימים ששהה בטיפול נמרץ, כשבא נכדו להחזיר אותו הביתה הוא פנה לדי"ר הנזכר, ואמר לו רב ברכות ותודות יחולו על ראשו על אשר טרח הרבה עם סבי ובזכותו הוא בחיים! הדי"ר אמר לו: זה בכלל לא בזכותי, ואדרבה חייו אני חששתי לגרוע מכל, שהוא לא יחזיק מעמד עם תרופה כזו חזקה. ענה לו הנכד: אם כבודו ואומר כך, מה ששבא אמר לי סימן שהוא צודק, הדי"ר שאל אותו מה סבא אמר לך? ענה לו הנכד: הוא סיפר לי שבזמן שהוא קיבל את התרופה החזקה, הוא הרגיש שהוא כבר עלה לעולם העליון, והוא עומד בפני בית דין של מעלה לדין על מעשיו, ושם הוא רואה ששואלים מי מכיר את האדם הזה ויכול להעיד עליו איזה כף זכות כדי שישאר בעולם הזה? קם אדם אחד ת"ח (תלמיד חכם), שאני מכירו ועמד להליץ עלי זכות: וכה סיפר: הוקה הזה כל יום משך חמישים שנה לא תפסיד שום תפילה במנין, וגם הזקן תמיד בעשרה ראשוניים! בבית דין של מעלה חשבו והחליטו אמנם זה דבר גדול מאד, אבל זה לא מספיק בעבורו להורידו לעולם הזה, ואז קם הת"ח הנזכר ואמר יש לי עוד דבר להליץ זכות בעדו: אמרו לו בכבוד: תאמר, והוא סיפר אני מכיר את הזקן הנזכר שמשך חמישים שנה לא ביטל שיעור תורה יומי, וגם שהגיד שיעור לא היה מגיע, הוא היה מגיע, והרי כבר אמרו תורה כנגד כולם (מסכת פאה פרק א משנה א)!! בבית דין של מעלה חשבו והחליטו שעדיין זה לא מספיק בעבורו להורידו לעולם הזה. ואז קם אותו ת"ח וביקש שוב לנסות להליץ עליו זכות, ובית דין של מעלה נענו לו: וכה סיפר הת"ח: הוקה הנזכר משך חמישים שנה לא הוציא לשון הרע מפיו על שום אדם. בבית דין של מעלה חשבו והחליטו שזה דבר גדול ומספיק כדי להחזיר אותו לעולם הזה להמשיך לחיות, והסבא סיפר לי שבזמן שהוא היה בבית דין של מעלה, הוא שמע את בני ביתו ואמרים: חבל: סבא היה צדיק סבל יסורין, ברוך דיין האמת! ואז הוא פקח את עיניו והם נבהלו... הדי"ר הנזכר התרגש מאד, ולפני שחתם על הטופס שחרור פנה לזקן שבסי"ד הבריא ושאל אותו מכלי ראשון לשמיעת המעשה. והזקן אישר את כל הפרטים הנ"ל.

מסופר על הגאון מוילנא, ששכר עגלון להסיע אותו לעיר הסמוכה. בדך חלפו ליד שדה של גוי, העגלון ירד מהעגלה, לקח משם חציר עבור הסוס, עלה לעגלה והמשיך לנסוע. כל אותה העת הגר"א לא הרגיש כלום משום שהיה שקוע בלימודו. הגוי בעל השדה, שראה מחלון ביתו כיצד גונבים לו חציר, עלה מיד על סוס, ורדף אחרי העגלה. העגלה נעצרה והגוי התנפל על הגר"א, קרא לו גנב, והכהו בחוזקה. הגר"א, שהבין מה קורה, שתק. כאשר הוא נשאל מדוע שתק, ענה הגר"א: "אם הייתי אומר לך לא אני, הגוי היה מבין שהעגלון הוא הגנב, ואז הייתי עובר על אבק לשון הרע, וכל התורה שלמדתי לא הייתה עוזרת לי ולא הייתי ניצל מלהתגלגל בכלב" ואמר שזה רמז בפסוק: **"ויקרא לה נובח בשמו" - "לה"**, ראשי תיבות: **"לשון הרע"**, נובח: שבא בגלגול של כלב נובח. בזכות השתיקה מראה מבריק כאור החמה כתב ראשית חכמה שעה האהבה פרק ו' וז"ל והחסידי ר' לפידות ע"ה העיד למרי ע"ה **שראה בחלום את החסיד הנכס** ובי היהודה בר שושן ע"ה אחר פטירתו פה בגליל העליון וראה שהיה מאיר פניו כאור החמה וכל שער ושער מזקנו היה מאיר כאלו היה אבוקה ושאל לו על מה זכה לזה ואמר לו בשביל מעלת השתיקה שהיה לו שמימיו לא שח שיחה בטילה הרי כי לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. עכ"ל

העלון מוקדש להצלחה של חיילי ישראל וכל החטופים שישבו לביתם לשלום ויהי רצון שיתקיים בהם הפסוקים כי ה' א-לוקים ההלך עמכם עם-אִיבִיכֶם להושיע אֶתְכֶם, ימלא ה' כל משאלותיך, וכל אשר יעשה יצליח

נסעו מהקיבוץ בגלל שמירת שבת ובזכות זה וניצלו מהמחבלים

טו) אשה שמתגוררת בישובי העוטף העי"א, והיא שומרת שבת באותו קיבוץ, ולא רצה להיות בישוב כדי להנצל מלראות חילולי שבת, היא היתה הולכת לעשות שבתות במקום ששומרים בו שבת יחד עם משפחתה. ובשבת שמחת תורה היא היתה בביתה, והמחבלים ימשי"ו דילגו על ביתה, והתברר אחרי זמן שלמחבלים היו להם מפות ובהם שמות התושבים וכמה רכבים יש להם ואם יש להם כלבים וכיוצא, ולדי השם שלה היה כתוב: "אינה נמצאת בשבתות בבית!" ולכן הם דילגו על ביתה. וזהו מה שאומר הפייטן "כי אשמרה שבת אל ישמרני",

קיבלו עליה לשמור ב' שבתות כהלכתן וניצלה מטבח ברעים

ז) אשה אחת שהיתה במסיבה ברעים ערב שבת שמחת תורה חזרה לביתה יחד עם חברתה, ושאלו אותה מדוע היא חוזרת ולא רוצה להנות...? היא אמרה להם שהיא היתה בשיעור של מזכה הרבים הרה"ג רבי שניר גוואטה נר"ו, והוא ביקש מהמשתתפים שיקבלו על עצמם לשמור ב' שבתות כהלכתן. וכיון שזו השבת השניה שלה, היא חזרה לביתה לשמור אותה, וכך היא ניצלה בחסדי ה' יתברך מהטבח תודה לה' יתברך. (שמעתי ממעלת ידידנו היקר רבי רפי מיארה הי"ו מגן יבנה יע"א, וסופר בתקשורת).

בא לשמור שבת בבני ברק במקום בקיבוץ וכך ניצל

אברך אחד הי"ו מעי"ת בני ברק יע"א נסע עם משפחתו ביום שישי שבוע קודם ראש השנה תשפ"ד, לעיר הקודש ירושלים ת"ו, והוא רואה בעליה לירושלים תקוע, הוא נעצר לידו עם רכבו, ושאל את הנהג שהיה שם עם משפחתו הי"ו מדוע נעצר בשליל הכביש, ואולי הוא יכול לעזור לו, אמר לו הנהג כי הרכב נתקע ע"י שנגמר לו הדלק. האברך פנה לנהג שיעלה עמו ברכבו, והוא יעשה פרסה לתחנת דלק סמוכה והביא עמו דלק. אשתו של הנהג שהרכב שלו נתקע, הציע לו כסף בתמורה, אולם האברך לא הסכים לקבל שום תמורה, והסביר שמצוה עושים לשם שמים ולא מחפשים תמורה לזה, אותו נהג אומר לאברך: אני מתנאל שעזרת לי, אני לא יודע אם היית רואה מה כתוב לי במדקה על הרכב מאחורה, לא אהיה מעיז לעזור לי, האברך אמר לו לא משנה יהודי עוזר ליהודי בכל מקרה וכל ישראל כשרים וטובים, אולם הנהג הכריח אותו להסתכל שבמדקה כתוב "דרוס כל דוס" רחמנא ליצלן, האברך אמר לו אין שום קשר בין התמונה למדקה, הנהג הודה לו מקרב לב והם החליפו ביניהם מספרי טלפונים, והוא הציע לאותו נהג שיבוא אליו עם משפחתו לבני ברק לשבת, כדי שירגיש את טעמה של השבת הקדושה, והוא הסכים להצביע. האברך חשב לעצמו שלא כדאי להזמין אותו לשבת ראש השנה כיון שזה יומיים, ומסתמא "הם לא יחזיקו מעמד", והוא הזמין אותו לשבת שמחת תורה, הוא הסכים לזה. והאברך הזה מגלה שבעצם בשבת שמחת תורה הוא אמר להיות בתורנות אצל אבא שלו בעיר שדרות יע"א, הוא לא ידע מני לעשות הוא ניסה לשכנע את אביו נר"ו שהוא יבוא אליו ויקח אותו אליו לבני ברק לשבת שמחת תורה, אולם אביו לא הסכים הוא התייעץ עם מעלת ידידנו הגאון רבי חיים זאדי נר"ו, מה לעשות? והרב אמר לו שבחול המועד סוכות יש לו שיעור בשדרות יע"א, הוא ניסה לשכנע את אביו שיבוא אליו לבני ברק, אולם האבא מתעקש מי שרוצה אותי שיבוא אליו, ולא יעזור אחר, ורק אם הוא יקבל הוראה מהגאון הגדול רבנו דוד אבוחצירא נר"ו מנהריה יע"א, ללכת לשבת שמחת תורה לבני ברק הוא יסכים. ואכן רבי חיים צילצל לרבי דוד אבוחצירא נר"ו, והוא שיכנע אותו לבוא לבני ברק להיות אצל בנו בשבת שמחת תורה. והוא הסכים. והבן הביא אותו לשבת לבני ברק, והמשפחה הגיעה אליו לשבת שמחת תורה, ובשבת שמחת תורה היו בבוקר אזעקות, ובמוצאי שבת שהם חזרו הביתה באחד מיישובי העוטף הם מגלים שכל הבית שלהם נרף על ידי המחבלים ימשי"ו, ובזכות שמירת השבת הם ניצלו מטבח וחטיפה רחמנא ליצלן, ושבו בתשובה שלמה. תודה לה' יתברך! [עלון היקר טוב לחסות בה', פרשת ויצא תשפ"ד].

בזכות צניעותה המחבלים עזבו אותה

מספר תלמיד אחד של הגאון הגדול רבי שלום ארוש נר"ו, את המעשה המבהיל בהא סיפר לי בכבודו ובעצמו מורנו הרב שלום ארוש: כמה ימים לאחר האסון הנורא בשמחת תורה, הגיעה יהודיה יקרה אל ביתו של הרב וסיפרה לו על נס ההצלה המופלא שלה מקיבוץ רעים בבוקר שבת שמחת תורה. אותה יהודיה עדיין לא זכתה לשמור שבת וללכת בדרך ה', אך היתה בתקופה של התחזקות והתקרבות. באו אליה כמה חבורות וניסו לשכנע אותה לבוא איתן לשמור ולבלות בקיבוץ רעים באותו ליל שבת קודש. היא ניסתה להתחמק ולסרב, מפני התחזקות זמנית שהיא היתה שרויה בה, בהשראת הימים הנוראים, אך החבורות הפצירו בה שתבוא עימן, עד שנכנעה ללחצים והסכימה לבוא איתן. אלא, שאמרה לעצמה: אמנם אלך עימם לאותו מקום, אך כיון שזה שבת וגם שמחת תורה, לפחות אלבש על עצמי בגדים צנועים, המצפון שלה לא נתן לה שלא לעשות משהו קטן לכבוד בורא עולם שהחלה להתקרב אליו. אמרה וכך עשתה. ואז בשעת בוקר מוקדמת, כשהגיעו המחבלים הארורים אל איזור הבילוי והחלו להרוג יהודים, המחבל עבר לידה עם הנשק ואמר לה: "את צנועה, את לא קשורה לפה, תברחי מפה" וכל ירה בה. כשהוא מושק לטבוח באנשים אחרים רחמנא ליצלן. הרב ארוש שאל אותה: "אבל למה הוא אמר זאת רק לך?" ורק הייתי נראית יוצאת דופן בצניעות שלמה" [עלון טוב לחסות בה' חיי שרה תשפ"ד עמוד 4]

שמע לאמו וניצל מטבח

בחור אחד הי"ו, אמר לאמא שלו שהוא רוצה ללכת למסיבה ברעים שהייתה בשבת שמחת תורה, היא שאלה אותו, מדוע אתה רוצה ללכת לשם? הוא ענה לה כי יש לו חשק לשתות משקאות חריפים ערק וכיוצא, ולשמות, אמו הציעה לו שילך בבוקר לקידוש שעושים בבית הכנסת חב"ד, ושם ישתה וישמח בשמחת התורה. והוא הסכים לשמוע בקולה. ובזה הוא ניצול מהטבח. תודה להשם יתברך.

קיבל לשמור שבת וניצל מהטבח חילי ממושב בצפון, שהיה אמר להיות בשבת בבסיס הנמצא בגבול הרצועה, שמע שיחת חיוק מפני הגאון הצדיק בנן של קדושים רבי דוד אבוחצירא נר"ו, והוא קיבל על עצמו לשמור שבת בס"ד, ושבוע קודם שמחת תורה, שאל אותו רבי דוד אבוחצירא נר"ו, היכן הוא יהיה בשבת קודש שמחת תורה, והוא אמר לו שהוא אמר ללכת לבסיס להיות שם בשבת. והרב ביקש ממנו שימאיר במושב וישמור שם את השבת, הוא ביקש רשות מהמפקד שלו הי"ו, והמפקד הסכים לשחררו לשבת. ובס"ד הוא ניצול חיו. תודה לה' יתברך!

שמע לקול אמו ועשה לה קידוש וניצל מהטבח

בחור בשם טל הי"ו, התכונן לנסוע בלייל שבת שמחת תורה עם חבריו למסיבה שהיתה ברעים, אמא שלו ביקשה ממנו שיעשה לה טובה ולפני שהוא הולך שיעשה לה קידוש. הוא אמר לה: אמא, ממתי אני אנתן עושים בכלל קידוש?! אולם אמא שלו ביקשה ממנו שבכל זאת היא רוצה שהוא יעשה לה קידוש. החברים שלו עשו עליו לחץ חברתי, ושלחו לו הודעה שהם לא יכולים לחכות לו, ושלא ידפוק אותם, הוא החליט לשמוע בקול אמו שלו ולעשות לה קידוש. והחברים שלו שלחו לו הודעה שהם נוסעים ולא מחכים לו, ושיבוא לבד בכוחות עצמו. הוא התרגו על זה, והחליט לוותר על המסיבה וכך בס"ד הוא ניצל מהטבח! תודה לה' יתברך!

אמר שמע ישראל והאמין בבורא עולם והרגו את ה-12 מחבלים

כב) היינו כמה חברים שחזרו בתשובה. היה לנו חבר שהיה עם כבוד למסורת, והוא היה שומע את הרעיונות שלנו, אבל הוא נשאר כמו שהוא. עכשיו הוא סיפר לי מה שעבר עליו בשעות הטבח: בבית שלי יש שתי קומות. התעוררתי מוקדם בבוקר ושמעתי את האזעקות. מיד עליתי לקומה העליונה והורדתי את כל הילדים למטה. ברגע שכולם סיימו לרדת, נפל פצמ"ר על הקומה למעלה, ואני לא רוצה לחשוב מה היה קורה לו היינו מתעכבים שם רק עוד כמה רגעים. הבנתי שהתחילה מלחמה, וכחבר בכתת כוננות, לקחתי את הרובה. לפני שיצאתי עמדתי ליד מזוזה אמרתי 'שמע ישראל'. זה מה שידעתי וזה מה שבקשתי, שהקב"ה יעזור לי. רק הוא יכול הייתי בטוח שהוא יהיה אתי. לא מצאתי את הקסדה שאמורה להגן על הראש, ויצאתי כך. הודעתי לחברי הכוננות שאיני יכול לצאת מאזור הבית שלי, ואני אאבטח את האזור מחצר ביתי. הבית שלי הוא האחרון בקיבוץ, וניצל סמוך לגדר. אני יוצא לרחוק סנדר של החמאס, ממנו יורדים שנים עשר מחבלים, והם מתחילים לתוך את הגדר. מיד הזעקתי חבר שיעזור לי לעזור אותם. זה היה נורא. רחמנים מעל הראש, אש באוויר, ואני צריך לבלום 12 חיות אדם שכל המטרה שלהן היא להרוג. השתטחתי על הרצפה מאימת הפצצות, וייחד עם זה קמתי להילחם במחבלים. ידעתי רק דבר אחד: אני לא יכול כלום, אבל בורא עולם יכול הכל. 'הקב"ה אתה איתי'. זה מה שאמרתי כל הזמן לכוחותי על ההדק. ברוך ה', חיסלנו אותם. החבר הזה אמר לי: אני לא גיבור! זה לא אני. זה הקב"ה. לא ארוך כל השיחה הוא אמר 'ברוך ה', ברוך ה'... זו שפה חדשה שלו. אף פעם עד עכשיו לא שמעתי אותו מדבר כך אמונה. זה מה שהציל אותו. (השגחה פרטית).

מצוות סוכה הגינה מהמחבלים

כג) סוכת הפלא: מצוות סוכה ידועה כמציאה ושומרת מהפערנות, אך הסיפור הבא ממחיש זאת יותר בעוצמה: קיבוצניק וראש משפחה מבארי, הידוע כרחוק מאד משומרי תורה ומצוות, שמע בערב חג סוכות תשפ"ד על מצוות סוכה וסגולתה להגן ולשמור על המקיימים אותה והחליט כי הפעם הוא בונה סוכה. הוא טרח לנסוע עד לנתיבות, שם קנה קרשים עבור הסוכה והחל להתעסק בבנייתה. בערב סוכות התחוויר לו כי הסוכה כוללת סכך, ומנין יהיה לו סכך? כשפנה לשאול רב מוסמך האם ענפי הדקל הגדלים בחצר ביתו יכולים לשמש לסכך כשר, הוא הדין איתו כיצד להניח את הסכך ובאותו אופן. האיש פנה למלאכת גיוס עץ הדקל העבות והוותיק, תוך שהוא 'מפשיט' אותו מעליו כמעט לחלוטין. העץ נותר כמעט ריק וערום מענפים, אך עתה הסוכה הייתה מפוארת. בשמחת תורה, כאשר שמעו על מחבלים פורצים לבתים, הם הבינו מהר מאוד כי הם מוכרחים להיכנס לחדר ממ"ד. בעוד המחבלים שוהים בביתם, הם שהו בממ"ד והחזיקו את הידית של הדלת 6 שעות ברציפות. (!) לאחר שש שעות של פחד מוות מוחשי הם החלו להריח ריח של עשן נורא, והבינו כי המחבלים שורפים את ביתם. הם חשו על בשרם את המצוקה, וידעו כי העשן מסכן את חייהם. לא נותרה להם ברירה אחרת, והם קפצו מהחלון של מהבית, תוך תקווה לנצל להינצל. אבא, אימא ושני ילדים קפצו מחלון הממ"ד ונשכבו מתחת לעץ דקל החרוס... עץ דקל שכל כך התמסרו להוריד את ענפיו כדי לכבד את הסוכה, הוא שהגן עליהם. הם שכבו והסתתרו לצידו במשך חמש שעות. מחבלים עברו לידם, כדורים שרקו סביבם. קורבנות טהורים עלו השמימה בסערה, והם עודם בחיים... אין הגיון לכך שהם נותרו בריאים ושלמים, כשבני העוולה לא ראו אותם. לא היה זה מסתור גדול. אבל השגחה האלוקית זימנה להם ניסים שלא יאמנו בזכות מצוות הסוכה. לאחר חמש שעות שהצב החל קצת להירגע, הם קמו וברחו על נפשותיהם בהרכב מלא... (אם הדרך) תודה להשם יתברך!

קיבל לטבול במקוה כל יום וניצל מהטבח ברעים - תמימות של יהודי יקר

כט) בחודש אלול תשפ"ג בא אדם אחד הי"ו, שהוא רחוק מאד מקיום תורה ומצוות, למעלת ידידנו הדיין המצויין הגאון הגדול הרב מאיר אבוחצירא נר"ו, (ראש מוסדות תורה לשמה), בעיר הקודש אשדוד יע"א, וביקש מהרב: שיתן לו עצה כדי להנצל מיום הדין. הרב אמר לו שיקבל על עצמו לטבול במקוה כל יום. הוא שאל את הרב: ומה אעשה בשבת? הרב ענה לו שמצוה גם לטבול בשבת. ואכן בס"ד הוא קיבל על עצמו לטבול במקוה כל יום. בשבת שמחת תורה, הוא היה יחד עם אשתו מנשים באוהל תבורך, במסיבה ברעים, וברבע לשש בבוקר הוא שאל את המשתתפים היכן יש כאן מקוה טהרה לטבילה. הם ענו לו שכאן אין שום מקוה, וכשהוא שאל באיזה מקום הוא יכול למצוא מקוה, אמרו לו שיש מקוה בעיר הקודש נתיבות יע"א, במוסדות של מרן הגאון הרב יורם אברגיל זצוק"ל וזיע"א. הוא אמר לאשתו, שהוא יצא עם הרכב לנתיבות לטבול, כדי לעמוד בקבלה שלו, ואחר כך הוא יחזור למסיבה. היא אמרה לו תקח אותי אתך, אני לא רוצה להשאיר כאן לבד. ואכן הוא לקח אותה עמו ברכב לנתיבות, ירד וטבל, כשהוא סיים את המקוה, התחילו האזעקות והפיצוצים רחמנא ליצלן, והם החליטו להשאיר בנתיבות ולא לחזור למסיבה, אירחו אותם משפחה אחת הי"ו, ואחרי שהוא כבר שמע מה שקרה למאות ממשתפי המסיבה רחמנא ליצלן, ושחיינו וחיי אשתו ניתנו לו במתנה מה' יתברך, הוא בא לכולל של מורנו הרב מאיר אבוחצירא נר"ו, וסיפר לו ולא ברכים הי"ו את הקבלה שהוא נתן לו להנצל מיום הדין לטבול במקוה, ואת הניסים שאירעו לו בס"ד, ולכן עכשיו הוא בא בשביל להוריד את הקוקו, וקיבל על עצמו שמירת שבת, טלית ותפילין, בן פורת יוסף, תודה להשם יתברך!

קיבל עליו לשמור שבת עד שמחת תורה וניצל מהטבח

סיפר הבחור היקר דניאל אברהמי הי"ו, היינו 12 חברים שהלכנו למסיבה ברעים, שעה וחצי קודם שבת היה לי כאבי בטן, כי קבלתי על עצמי לשמור שבת לפחות עד שבת שמחת תורה, חיפשתי דירה באשקלון, ובס"ד מצאתי, התחננתי לחברים שלי שיבואו עימי לשבת על שבונלי, ושעה חברים נוספים הסכימו לבוא איתי לטעום את טעם השבת, בעל הדירה סידר לנו גם אוכל מקטרוניג. העננו לאשקלון חצי שעה לפני השקיעה, לביל שבת מופיע לי בחלום חבר ילדות בשם יצחק בן יוסף ז"ל שטבע בכינרת ב-2017 ואומר לי ששמירת השבת שלי עשה רעש גדול בשמים, ובזכות זה אני יצל מן הפורענות, בבוקר התעוררתי לקול האזעקות כמו כל בית ישראל ובמוצאי שבת הבנתי אני וחברי את נס ההצלה שלנו, שלשה חברים מתוך חמשה שנשארו במסיבה נרצחו ה' יקום דמם, ושנים הם בין החטופים בעזה ה' ירחם, יותר ממה ששמרנו שבת השבת שמרה עלינו וכמובן קיבלנו על עצמו לשמור את השבת לתמיד

קראו שמע ישראל והאמינה בקב"ה וניצלו

שני בנות שהיו במסיבה ברעים בשבת שמחת תורה, בזמן שהמחבלים נמש"ו התחילו את הטבח, הם התחבאו מאחורי עץ, ואחת אמרה לשנייה, בואי נקרא פסוק שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד, ורק הקב"ה יכול לשמור ולהגן עלינו. והמחבלים עברו מטר לידם ולא ראו אותם והמשיכו הלאה, וכך הם ניצלו בס"ד, תודה להשם יתברך! ושם שאלו את אחת הבחורות הנזכרת הי"ו, כיצד הם הצליחו להינצל, והיא אמרה כיון שהיא האמינה שרק הקב"ה יכול לעזור ולשמור עליהם. אשריהם ישראל! תודה להשם יתברך!

אמר מתחת למיטה כל הזמן שיר המעלות וניצל מהמחבלים

כו) חייל אחד ממשפחת כחלון הי"ו, היה בשבת שמחת תורה בבסיס צה"ל בעוטף, ובשעה 6:00 בבוקר הוא מתקלה, ופתאום הוא מתחיל לשמוע ריאות, הוא רואה מבחוץ עשרות מחבלים ימש"ו מתקרבים לבסיס, הוא נכנס תחת המטה והתחבא שם, הוא מתקשר לאביו הי"ו, ואביו לא ענה לו, כי הוא שומר תורה ומצוות, והיה באמצע ברכות השחר, והוא לא חשב שאירע אזהה דבר חמור, הוא ניסה להתקשר לאחיו הי"ו, והוא יעץ לו להתחבא עד יעבור זעם. הוא מנסה שוב להתקשר לאביו, עד שאביו כבר שומע את האזעקות והפיצוצים, ומבין שקרה משהו חמור, ואז הוא עונה בפלאפון, ובנו החייל הי"ו מספר לו שכנסו מחבלים לבסיס שלהם והורגים את החיילים. אביו אמר לו להמשיך להתחבא מתחת המטה ולקרא בלי הפסק פרק שיר למעלות אשא עיני אל ההרים, עד אשר ירחיק מן השמים. והמחבלים התקדמו וכשנכנסו לחדרו ראו שאין אף אחד על המטות בחדר, סגרו את החדר ואמרו בקול אין כאן אף אחד, והמשיכו לחדרים הבאים. אחרי ארבע שעות, באו וחילצו אותו משם בסיועא דשמיא. תודה להשם יתברך!

תרם 20 ₪ לצדקה וניצל מהטבח

יא) בחור ישיבה אחד הי"ו שבעונות הרבים ירד מדרך התורה והמצוות רחמנא ליעלץ, אמר לאימו מבי"ת, שהוא הולך בערב שבת שמחת תורה לעשות כמה עבירות חמורות חילול שבת ועוד, האמא ניסתה לשכנע אותו שזה איסורים חמורים, ועכשיו ערב שמחת תורה, ושלא ילך, אולם הוא לא הסכים לשמוע בקולה, אז היא אמרה לו לפחות תתן צדקה לפני שאתה יוצא לדרך, הוא אמר לה אין לי כסף מיותר, היא הביאה לו שטר של 20 ₪ שיתן לצדקה, ולזה הוא הסכים. והוא נסע למסיבה שהיתה ברעים, וכשהתחילו המחבלים ימש"ו את הטבח שם אמרו לו חברים תברח לשדות או תטפס על עצים, אולם הוא לא שמע עליהם, ונכנס מתחת רכב שהיה שם, ואחרי שמונה שעות תודה לה' יתברך, הוא יצא משם חי שלם ובריא תודה לה' יתברך. אכן צדקה תציל ממות לא רק ממות גשמי אלא גם ממות רוחני

המפקד החייל אני פוקד עליך להתפלל לצלחתו וכך היה

ט) אחד המפקדים בצה"ל הי"ו, אמר לאחד החיילים הי"ו, אני כעת פוקד עליך לעזוב את הלחימה וללכת להתפלל רבע שעה להצלחת החיילים הי"ו, החייל הלך והתפלל בס"ד, אחר רבע שעה הוא חזר למפקד וראה אותו שמה, והמפקד שאל אותו: מה עשית בתפילתך? קודם שהתפללת היה לנו הרבה קשיים ועכשיו תודה לה' יתברך הכול הסתדר, מעכשיו אתה תהיה הרב הצבאי של הפלוגה שלנו

הציצית שבצבצה שהצילה

רב סרן שמע על הטבח בא מביתו בקרית גת, להציל מהטבח כך שלא היו עליו בגדים צבאיים. בדרך הוא נתקל במחבלים ואף הצליח לחסל כמה מהם, אלא שאז הוא נפגע מכדור והוא הצליח להמשיך לתפקד הוא התגלגל לתעלה, בצד הדרך ומשם ניסה להמשיך לירות על המחבלים. כך ניצל הי"ו, אלה שלמרה האימה הופיעו באותו רגע כוחות של צה"ל וביקשו לירות עליו, שכן הוא היה בגדים אזרחיים והם חשבו שהוא מחבל. הוא אפילו לא היה מסוגל לדבר מרוב חולשה, אבל ברגע האחרון חייל רצה ציצית מבצבצת וזה מה שהציל אותו

כתה לבוא עולם שיציל אותה ואכן המשפחה ניצלה מהמחבלים

סיפרה אימא אחת שהיא נכנסה עם הילדים שלה לממ"ד והמחבלים ימש"ו נכנסו אצלה לתוך הבית, היא בחדר והם בסלון. אילו שניות קשות, ה' ירחם. ובאותן שניות קשות היא לבשה עוז, אני לא יודע מאיפה היא קיבלה את העוז ואת הכוח, והתחילה לבכות, תוך שהיא מחזיקה את הילדים, והיא מתחננת 'ריבונו של עולם, תציל אותנו! אני מבטיחה לך...'. היא מספרת שבאותם רגעים, רק היא, ו-ה' יתברך הם בתוך ה-ממ"ד והמחבלים בתוך הבית. לפתע המחבלים יצאו משם, הם פסחו עליה. משהו שלא נכנס בשכל. תודה להשם יתברך! (עלון מחנה אפרים פרשת וישלח).

אמר הרב אויירבך בחג הפורים, תש"א כאשר הסתיימה מלחמת המפרץ [שעיקרה שלחה 39 טילים על ישראל כל טיל עם ראש נפץ במשקל של 250 ק"ג שיכול כל טיל להחריב שכונה מהפיצוץ וההדף של הפיצוץ] שהיו שם ניסים גדולים, וה' שמר עלינו כאשר מכל הטילים (הקונבנציונליים) ששלחה עיראק לא נפטר אישן מלבד בודד שנפטר מפחד ובהלה (התבטא רבינו ואמר שאילו היו לנו סנהדרין היו קובעים יום זה כיום שמחה

הרב אפעימים בחלום שיברח מהקיבוץ

לו) סיפר הגאון הגדול הרב יצחק זילברשטיין נר"ו מעיר תורה בני ברק יע"א, את המעשה הזה סיפר לי יהודי תושב אחד מהקיבוצים בעוטף עזה: חזרתי בתשובה לפני כמה שנים וזכיתי להיות צמוד למורי רבי אחד מצדיקי הדור (הרב זילברשטיין נר"ו יודע את שמו). פניתי אל מורי רבי ושאלתי אותו האם כדאי שאעזוב את הקיבוץ בו אני גר למקום יותר רוחני על מנת לשמור על אורח חיים דתי, אך מורי רבי הורה לי להמשיך להיות ולגור בקיבוץ ולהמשיך לקדש שם ה' שם, חלפ השנים, מורי רבי נפטר לבית עולמו, ואני המשכתי בצוואתו להשאר בקיבוץ ולקדש את שם ה'. והנה, לביל שמחת תורה האחרון (תשפד) אשר חל ביום השבת קודש, סיימתי את התפלה והסעודה ועליתי לישון. והנה, אני חולם חלום משונה ויוצא דופן: בחלומי אני רואה את מורי רבי עומד מולי בצורה ברורה ואומר לי: "קיום מהר וקח את אשתך והילדים מהקיבוץ. יש סכנה גדולה תצא מפה מהר!". התעוררתי מהחלום בהבלה וניסיתי להרגיע את עצמי שזה רק חלום. לקח לי כמה שניות להירדם שוב, אלא שאז מיד עם הרגע בו שקטתי בשינה, שוב אני רואה את מורי רבי בצורה ברורה עם פנים רציניות: "אמרת לי לך לקום מכאן מהר ולצאת במהירות. זה מקום סכנה. אני גרמתי לך להגיע להגיע לקיבוץ הזה, ואני מצוה אותך לצאת מכאן מהר". סיים לומר וממש ניסה לחנוק אותי בחלום, כבד שצאת מפה. התעוררתי מהחלום עם הרגשה של חניקה. והבנתי שיש פה מסר מיוחד. אולם, עד שמחת תורה המצב הביטחוני היה רגוע במקומו, ללא כל התראה או הרגשה שמשו הולך לקרות, אך הבנתי שחלום כזה יש בו מסר אמיתי מבלבל ומוטרד החלטתי לעשות את הדבר הבלתי יאומן, הערתי את אשתי והילדים, סיפרתי לה את החלום, ואחר התלבטות קשה החלטנו בלב כבד לנסוע בשבת כדי לציית לרב בחלום. בשעת לילה מאוחרת הגענו אל בני משפחה שהתגוררו הרחק מעוטף עזה. לאחר כמה שעות התעוררנו לשמועות הנוראות על הטבח הנורא שאירע בדרום ובקיבוץ שלנו. רוב החברים מהקיבוץ מתו על קידוש ה', ה' יקום דמם, או נלקחו בשבי, והקב"ה יחזיר את כלל בני ישראל הי"ו הנמצאים בשביה במאסר, בריאים ושלמים בגופם בדתם ובממונם בקרוב ממש אמן. ואנו יצאנו משם כמה שעות לפני. ממש הצלה של הרב מעולם האמת. (והובא גם בעלון היקר טוב לחסות בה' תולדות תשפ"ד). תודה להשם יתברך!

עמדו בגבורה ובסייעתא דשמיא מול המחבלים בכרם שלום

מלחמת חרבות ברזל מביאה איתה סיפורי גבורה ומסירות נפש מסמרי נפש ומסמרי שיער ומצד שני מעשי חסד ועזרה הדדית כאלה שיועדים מהם וחלק פחות. אחד מאותם גיבורים הוא יאיר וזמר תושב כרם שלום. בחייו הפרטיים הוא חבלן ולוחם משטרתי, יחד עם כל עם ישראל הוא שמע את האזעקות בבוקרו של יום שמחת תורה וזינק כהרגלו לממ"ד, עם בני המשפחה. יאיר, חבר כיתת הכוננות של הקיבוץ החל לפתח לקבל התראות בטלפון ומאחר שהיה שומר שבת לא יכול היה לדעת שקרה משהו חריג, אבל מטחי הרקטות והודעות שלא הפסיקו לזרום לטלפון הניעו אותו לענות. כשהבין מה קורה הודיע למשפחתו "אנחנו במלחמה", ויצא לחבור לכיתת הכוננות. חברי הכיתה, יחד עם כוח צבאי קטן שנשאר בכרם שלום בחג, עמדו בגבורה מול המחבלים. מעטים מול נחילים. במהלך הלחימה האנטנסיבית מול המחבלים תוך כדי שהוא מציל במסירות נפש את חברו שנפגע ממטען חבלה, נורה יאיר עם טיל RPG ונפצע באורח קשה. יאיר פונה לבית החולים תל השומר לטיפול. חברו של יאיר לכיתת הכוננות הצליח למצוא את מכשיר הטלפון של יאיר ומה שגילה הימם אותו, המכשיר חטף רסיס ומהטיל ובלם אותו, והציל כמעט בוודאות מפגיעה קשה הרבה יותר. היועץ הרפואי הרב יוסי מרגלית מעמותת 'רפואה שלמה' שפגש את יאיר התוודע לסיפורו ושיתף את הנהלה עסקן בכך שהמכשיר של יאיר עם סינון [בהיתר רב] ולא מכשיר פרוץ, נהרס כתוצאה מהרסיס. וזה הצילו

התפלל להקב"ה שינצל מכריתת הרגל וכך היה

ישנו יהודי יקר מנתיבות שנפל עליו רסיס רקטה בשמחת תורה שמו לו חוסם עורקים כשהגיע לבית חולים אמרו לו שחייב למה לכתור ההרגל הוא לא יכול להשליע עם זה אמרו לו נחכה עוד 7 שעות אולי ישתפר הם אמרו לו זאת רק כדי שיעכל את ה"בשורה" לא שבאמת יהיה שיפור ברגל אבל יהודי יקר זה במשך 7 שעות זעק לבורא עולם שיציל את רגלו ואכן אחרי שבע שעות אמרו לו הרופאים קרה לך נס לא מוסבר ואפשר להציל את הרגל היום יהודי זה עומד על שתי רגליו ברוך ה'

החיילים הביאו פיצות בחבורי ישיבות שלמדו התפללו להצלחתם

י) סיפר בחור ישיבה הלומד ביישיבת "יסודות התורה בתל אביב יע"א, ראה בשבוע השני של המלחמה הרבה חיילים הי"ו שבאו לישיבה שלו, והביאו הרבה מגשי פיצה בהכשר מהודר עבור הבחורים הי"ו, והסבירו להם שבגלל שהם התפללו עליהם שיצליחו בס"ד במשימתם והתפלה שלהם עזרה להם בצלע את הפעולה כראוי, ולאות תודה הם הביאו את מגשי הפיצה. וביקשו מהם שימשיכו להתפלל להצלחת החיילים הי"ו. רואים שהמטרות הסתר הפנים שהיה בשמחת תורה עדין היו הרבה נסים יהי רצון שהקב"ה ישמור על החיילים המוסרים נפש כפשוטו וכולם ישובו לביתם לשלום בריאים ושלמים! [הקטריס חרבות ברזל הרב יוסף רבן שליט"א]

אמרי חז"ל: מובא במסכת דרך ארץ פי"ז הלכה כז: **אם שמרת פיך מלשון הרע, יהיו כל ימיך בשלום**, באוצר הפתגמים מובא מילה עד שאתה מוציאה מפיך אתה שולט עליה כשיצאה המילה מפיך היא שולטת עליך כמה מילים אדם אחרי שהוציאם מפיו אומר לעצמו הלוואי ולא יצאו מפי. אישיים, נבחרי ציבור אבדו משרות בגלל פליטות פה מיותרות. אומר החפץ חיים כשאדם אינו מוציא מפיו לשון הרע על השני מידה כנגד מידה המלאך שנברא מעוונותיו לא יכול לדבר עליו רע. אומר שלמה המלך במשלי שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו, מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורודפו ובפרט אם חוסם פיו בשעה שאדם מבוזה ושותק ומקיים את מאמר חז"ל "הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים". הבקשה שיקבש באותו רגע שהוא עת רצון גדול מאד תענה. וטעם הדבר הוא מידה כנגד מידה כשם שהוא חוסם את פיו בכל כוחו למרות שהדבר קשה מאד, כנגד זה יזכה שמה שיקבש מפיו יענה

שאלה : ההולך לים מה יברך עושה מעשה בראשית או עושה הים הגדול תשובה : שולחן ערוך סימן רכ"ט ס"א כתב שיברך על הימים עושה מעשה בראשית ועל הים הגדול הוא הים הסמוך לארץ ישראל [הים התיכון] יברך עושה הים הגדול אבל משמע מתשובת הרא"ש שהובאה ב"י שהים הגדול הוא האוקיינוס ולא ים התיכון [הכסף משנה לומד ברא"ש שעל הים התיכון וגם על האוקיינוס מברך עושה הים הגדול] וכן פסק המשנה ברורה על פי הרבה אחרונים כהרא"ש שרק על ים האוקיינוס (האוקיינוס האטלנטי, ההודי, השקטי) יש לברך עושה הים הגדול ועל הים התיכון עושה בראשית הטעם הוא כותב (שם) הביאור הלכה ד"ה על הים הגדול שגם לשו"ע אם בירך על ים התיכון עושה מעשה בראשית יצא ידי חובה כמו המברך שהכל על הכל יצא שהרי ים התיכון הוא מעשה בראשית אלא עושה הים הגדול היא ברכה מבוררת יותר כמו שמברכים על היין בורא פרי הגפן שהיא ברכה מבוררת יותר ולא בורא פרי העץ וכמו שאם בירך על היין בורא פרי העץ יצא קל וחומר שאם מברך עושה מעשה בראשית שייצא ידי חובה ובחזון עובדיה ברכות פסק כדעת השו"ע לברך על הים התיכון עושה הים הגדול, [צ"ע מדוע ח"ע לא חשש לסב"ל היה ראוי לברך עושה מעשה בראשית ויצא לכולי עלמא כפי הבה"ל אולי סמך על החיד"א שהעושה כמרו לא הפסיד ובצירוף זה פסק כשו"ע רואים בכמה מקומות שמרו פאר הדור בסוף ימינו פחות חשש טובה לסב"ל] מרן הרב יצחק יוסף פסק בשיעורו כחזון עובדיה, בספר הלכה ברורה כתב שיברך יחד תוך כדי דיבור את שתיהם יחד עושה הים הגדול, עושה מעשה בראשית, על ים כנרת לכל הדעות יברך מעשה בראשית על ים המלח אין מברכים עושה מעשה בראשית כיון שנוצר לאחר מעשה בראשית

בן איש חי והליכות עולם פ' וירא דיני קבלת שבת וסעודה

[א] צריך לומר בקבלת שבת שני פעמים באי כלה בקול רם ופעם אחת בלחש, וצריך ולהתרחק מהמחלוקת כיון שהוא זמן מסוכן למחלוקת בין איש לאשתו גם אם הדין איתו שלא טרחו כראוי והיה ראוי לשיטתו לבעוט יבליג שהכל מסט"א ב"מ :

[ב] סדר קבלת שבת כפי דברי רבינו האר"י ז"ל כך : אם אפשר לעשות קבלת שבת בשעה הוא הטוב ביותר והוא ואם לאו טוב לצאת בקב"ש לחצר במקום פנוי ומגולה הסדר כך יעמוד האדם ויחזור פניו כנגד רוח מערב ויסגור עיניו וישים יד השמאלית על החזה וידו ימין על השמאלית ויכוין באימה ויראה כעומד לפני המלך (קבל תוספת קדושת שבת ויתחיל לומר מזמור הבו לה' כולו בנעימה ואחר כך פיוט לכה דודי כפי מנהג ישראל) ואחר כך יאמר שני פעמים בואי כלה בקול רם ופעם אחת בלחש בואי כלה שבת מלכתא ואחר כך ה' מלך גאות לבש כולו ואחר כך יפתח עיניו והנה באמירת באי כלה נוהגים העולם לצדד פניהם לצד ימין שלהם ואומרים באי כלה היא ואחר כך מצדדים פניהם לצד השמאל ואומרים באי כלה ה' ואחר כך נשארים זקופים כלפי מערב ואומרים באי כלה הג' בלחש ומוסיף בזה הג' לומר שבת מלכתא וכנזכר לעיל ויש סמך וטעם למנהגם וכן ראוי לעשות ודע שסגירת העינים בעת קבלת שבת הוא צורך גדול ויש בזה סוד לכן צריך לזהר בזה רם אותם בני אדם שמוכרחים לראות קב"ש מתוך סידור תפילה הם מוכרחים לפתוח עיניהם לראות בספר שבידים ואין למחות בידם בעבור זה וכמו שכתבנו בתפילת העמידה : [ונוהגים להחזיר פניהם לצד מערב בבית הכנסת ואין איסור כיון שהספר תורה גבוה עשרה ועושים זאת לצורך קבלת שבת]

[ג] בליל שבת יש לאדם שלשה מיני תוספת שבת הא' תוספת נפש וזה נעשה בעת קבלת שבת באומרו באי כלה והב' תוספת הרוח וזה נעשה בעת שאומרים ברכו קודם ערבית והג' תוספת הנשמה וזה נעשה בעת שאומרים ופרוס עלינו ועל ירושלים עירך סוכת רחמים ושלוש ואלו הם בחינת הלילה של שבת דהיינו שהם מצד המלכות שזמן עלייתה הוא בליל שבת אך ביום שבת יש עוד ג' מיני תוספת של בחינת היום והם יותר מעולין שהוא מצד התפארת שהוא יותר עליון שה"ש דוכרא ושלשה אלו נבארים לקמן בשבת הבאה בע"ה ולכן בעת קבלת שבת באומרו בואי כלה וכו' שהוא עיקר קבלת שבת תכוין לקבל תוספת הנפש ובאמירת ברכו תכוין לקבל תוספת הרוח ומפורש בסידור רבינו הרש"י שקבלת תוספת הרוח תהיה בעניית ברכו דהיינו כאשר עונה ואומר ברוך ה' המבורך לעולם ועד יעוין שם ומכל מקום מעת שאומר בעל הקדיש ברכו את ה' המבורך יכוין השומע להכין עצמו לקבלה וכן זה האומר הקדיש עצמו גם כן עיקר קבלת הרוח אצלו כשאומר ברוך ה' המבורך וכתבו בשם רבינו מהר"ח ז"ל שצריך האדם להיות עומד בקדיש ברכו כדי לקבל תוספת הרוח מעומד וכן צריך לקום כשאומר ופרוס כדי לקבל תוספת הגשמה מעומד ונמצא שאם לא יתפלל בציבור דאינו שומע ברכו ועונה הנה הוא מפסיד קבלה זו מיהו טוב לומר היחיד ברייתא זו א"ר עקיבה היה אחת עומדת ברקיע ושמה ישראל וחוקה על מצחה ישראל עומדת באמצע הרקיע ואומרת ברכו את ה' המבורך וכל גודי מעלה עונים ואמרים ברו ה' המבורך לעולם ועד ע"כ ואף על גב דלא תועיל ברייתא זו במקום עניית ברכו דקדיש ממש לענין זה דתוספת מכל מקום מהנייא פורתא ולאנוס בתפילת יחיד תהני ליה כי ה' לא ימנע טוב להולכים בתמים : [אין לומר ברייתא של רבי חייא וכו' דשב ואל תעשה עדיף]

[ד] אם שחך ולא כיון לקבל תוספת הרוח בברכו הראשון ולא שמע מבעל הקדיש כדי שיענה ויכוין יש לו תקנה לכיון קבלת תוספת הרוח בברכו האחרון שאומרים אחר העמידה קודם עלינו לשבח ואז יקבל אותה שעה תוספת הרוח ותוספת הנשמה ביחד יען כי מאחר דלא קבל הרוח בברכו הראשון אי אפשר לקבל תוספת הנשמה באומרו ופרוס ולכן עתה יכוין לקבל שניהם יחד וכו' בדברי רבינו האר"י ז"ל בשער הכוונות :

מילי דביחיותא : אדם בא לעשיר המחלק כסף לצדקה הביא לו העשיר שטר של עשרים ש"ח אמר לו בפיוט שאומרים במוציא שבת כתוב זרעינו וכספינו ירבה כחול, (היינו שטר בצבע כחול) נתן לו ש"ח 200

רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבד'תותא ובדח' רבנן לימור ויפוח הפתחים בקיסריא [שבת ל']

[ה] פיוט לכה דודי לא נזכר בדברי רבינו האר"י ז"ל כי זה הפיוט חברו רבינו שלמה אלקבץ ז"ל ואין חיוב באמירתו אך פשט המנהג לאומרו אבל אמירת באי כלה באי כלה שבת מלכתא נזכרת בגמרא וברבינו האר"י ז"ל עיקר קבלת שבת היא באומרו באי כלה ואז נאסר בעשיית מלאכה אף על פי שלא אמר עדיין מזמור שיר ליום ודלא כמרו שכתב דאסר בעשיית מלאכה משיתחיל לומר מזמור שיר ליום השבת היינו מפני שבימיו לא נתפשטו דברי רבינו האר"י ז"ל או יתכן דהיה מנהגם לומר באי כלה אחר אמירת המזמור ואנחנו אין לנו אלא דברי רבינו האר"י ז"ל דקבלת שבת חלה באמירת באי כלה ודע כי ביום טוב חל עליהם קדושת יום טוב באמירת ברכו קודם ערבית ונכון להחמיר באמירת המזמור : [וכן נכון לנהוג]

[ו] חייב אדם להוסיף מחול על הקודש וזמן תוספת זה יש בו כמה סברות חלוקות ואנחנו אין לנו אלא דברי רבינו האר"י ז"ל שאמר זמן קבלת שבת הוא סמוך לשקיעת החמה וביארנו כוונתו רוצה לומר כשהחמה בראש האילנות דהיינו שלוש עשרה דקות לפני השקיעה והמאחר לומר קבלת שבת לבין השמשות הפסיד מצות התוספת ומפורש להדיא בדברי רבינו האר"י ז"ל בשער הכוונות דף צ"ז ע"ב דאין נקרא תוספת אלא אם כן נמשכה קודם זמנה הראוי לה אבל כשיתקדש השבת עצמו ויהיה ממש ליל שבת גמורה אינו נקרא תוספת רק קדושת שבת עצמו יעוין שם מיהו כל זה על קבלת שבת באמירת באי כלה אבל קדיש ברכו שבו תוספת הרוח וכן אמירת ופרוש שבה תוספת הנשמה אינו צריך שיהיה כי בודאי יום אלא אף על פי שנעשה לילה אין בכך כלום וכן נראה להדיא בשער הכוונות דף צ"ט על גבי שרבינו האר"י ז"ל בעצמו היה עושה כל זה אחר שנעשה לילה ממש : [זיה לקבלת שבת אף במספר דקות תוספת שבת זיה בכל דהו וטוב שיאמר בפיו קודם השקיעה אחר מנחה שמקבל תוספת שבת מחול על קודש]

[ז] מי שקבל שבת מבעל יום יוכל לומר לחבירו שלא קבל שבת עדיין לעשות איזה מלאכה מיהו הרב חסד לאברהם ז"ל הביא דנכון להחמיר בזה ונראה לי דלצורך מצוה יש להקל ולא להחמיר וכן המנהג פשוט :

[ח] אם טעה בערבית דשבת ותחילת תפילת חול ונזכר באמצע הברכה גומר אותה ברכה וכן הדין בשחרית ומנחה אבל במוסף פוסק אפילו באמצע הברכה ולא יגמרנה אלא יתחיל של שבת תיכף ומפורש בדברי רבינו האר"י ז"ל בערבית יאמר וינוחו בה ובשחרית וינוחו בו ושמעתי דמנהג החסידים בעה"ק ת"ו לומר במנחה בו אך אנחנו מנהגינו לומר במנחה בס' : [נכון יותר לומר במנחה וינוחו בו והאומרים בס' יש להם על מי לסמוך]

[ט] אחר תפילת ערבית ואומרים ויכולו בקול רם מעומד ואפילו המתפלל ביחיד חייב לאומרו שיש סוד עמוק באמירת ג' פעמים ויכולו ואין לררוע מהם אפיו ביחיד :

[י] ברכה מעין שבע אין עיקר טעם שלה הוא מה שכתוב ר"ז"ל שנתקנה בשביל המתאחרין בבית הכנסת בשבשה אלא באמת יש בה צורך גדול על פי הסוד והוא במקום החזרה לכן גם אם מתפללון ציבור בבית חתנים ואבלים וכיוצא שאין שם ספר תורה חייבין לומר ברכה מעין שבע וכן פשט המנהג בירושלים לאומרה בכל מקום שמתפללים בעשרה אף על פי שאין שם ספר תורה וזה המנהג נתפשט מזמן רבינו הרש"י ז"ל וכן הנהגתי בבגדד [אין לומר ברכת מעין שבע בבית אבלים או חתנים ורק בירושלים המנהג לאומר בס']

[יא] אחר תפילה ילך לביתו תיכף ומיד לקדש וסדר הקידוש כתבתי לעיל בס"ד ומיד אחר הקידוש וקודם שיטול ידיו יאמר מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר שיש בו ז"ן תיבות ויכוין שלא יחסר מזונו וגם מזון הנפש וכנ"ו בסידור רבינו הרש"ם שמים ז"ל ויש נוהגים לאומרו אחר נטילת ידיים ואין למחות בידם וכנ"ו במחבר"ר ס"י קס"ו גם קודם שיטול ידיו יאמר נוסח זה לשם יחוד קודשא בריך ושכינתיה וכו' הריני בא לקיים מצוות עשה דברשך ליטול ידי ולשפשפם קודם סעודה כדי לעשות נחת רוח ליצורי עשרה ולעשות רצון בוראי לתקן שורש מצוה זו במקום עליון ויהי"מ ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה חשובה ומקובלת ורצויה לפניך מצוה זו של נטילת ידיים והשפשוף קודם סעודה כאלו כונתי בכל הכוונות הראויות לכיון במצוה זו ע"ש

מי שיברך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושלמה הוא יברך ויפוח ויעזור וירומם ויגלה את החרוץ הקיסרי ובני ביתם : חדד אשך דוד ושחר חניה, צבן יגאל וציפורה, יצחק ויובבד תהלה חדד, גו חדד, ישראל וקרין חניה, ציפורה חדד ומשפחתה, חי ואביבה חדד, ויבולן וברברת חדד, משה חיים בן אביבה, עמי ושושנה בן, אליהו ורות מנחם חדד, רפי ואביבה זנדור, יסכה ויעקב שמשאן, שמואל ונורית חדד, כהן שמעון מורים, מיכאל ואליס חדד, גמנוס וריאל ואורית חדד, יצחק וכוכבה חדד, כהן יואל, כהן עזריאל, שרון קובן, יחיאל וישלית חדד, חדס ודניאל פראגיא, יוסף ומינה חדד, הרב אסף בן, בת שבע חדד וכל משפחתה, אברהם וסיליית מס"ס, דוד ואלנה בן, ר' יעקב אוביב, כהן רחמים סווי, בר רבקה בן, מושוש וינור, לזיווג חגון תחילה בת שרה, רות בת תמר, רבקה בת רות עיב ליל ומל אורון בני ציפורה, שתותמים וכליל קול כמסון, כולל יום, סולל ליל שיש, כולל בין הומונים, ועד) ולעלון השבועי, מקל מלכי המלכים החמישי ששמום ויחיים מכל צרה ונוק יצילים ינבזה כולב מערכים וכל אשר יפני שישליו ויבטל האל-מלעלים כל גזירות קשות ורעות ויגזור עליהם האל-גזירות טובות וברכות מרובות, וזכות התורה נתן בעדם וימלא כל משאלת ליבם לטובה, לחיים טובים ומולאים, ויסיר כל מחלה וכל דבר רע ונחמה תמיד שמחים ומאושרים אכי"ר. לעי" : ירום בן זיל, רחל בת מילה מלרוב, בן מביחה. 054-8464024

העלון מוקדש להצלחת היונתן ושילת חדד ובני ביתם : שה' יתברך יצלחם במאד מאד ויתקיים בהם הפסוק ימלא ה' כל משאלותך וכן הפסוק והיה כעש שתול על פלגי מים אשר פרוי יתן בעתו וכל אשר יעשה יצלח ויזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ותלמידי חכמים